

ΟΣΤΡΑΚΟ 15

ΛΑΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ Β

Νταμά

59

Εσύ, με τα γεμάτα στηθή, πεθάνες,
σηκώ κι αδράξε το ραβδί σου,
πάμε να δγαλουμε αρουραίους.

Ο άντρας σου — ποτε θα φάει κρεμμύδια;

Είσαι στ αλθθεια πεθαιμενη; Μηπως
ξεις, και κοιτεσαι ομως εκει χαμω;
Σηκω, φτιαξε ραβδι, και παμε να γυ-
ρεφουμε τροφη του αγρου.

Αναταπονητη, σκαφτρα ντυμενη δερ-
μα!

Πλουσια σε χορτισια και σ αγροια, ση-
κω!

Πλουσια σε παιδια εσυ, σηκω!

Μητερα αγροριωνε, σηκω!

Ποιος θα τους δωσει αρωμα;

Οι συντροφοι σου θελουν τ αρωμα να
τους ετοιμαστει.

Σηκω και δοηθα τ αρωμα να ετοιμα-
στει.

Κοντοχερη, σηκω.

Δεσε το δερμα σου, και παμε να γυ-
ρεφουμε τροφη του αγρου.

Ενω εκει κοιτεσαι, δγαλανε κιολας οι
γυναικες τα κρεμμυδια.

Σηκω λοιπον, και παμε να δουλεψου-
με μαζι.

Ας σηκωθουμε, να γυρεψουμε ποντικια
του αγρου.

Ποιος εμεινε στον αντρα σου, τροφη
του αγρου για να του δινει;

Σηκω και πες τα μου τα τελευταια
σου λογια.

Χωρις ουτε ενα λογο αποχαριετισμου,
πεθαινεις.

60

Πατερα, οδηγησε μου το φαριμακερο
μου δελος,
ισα απο το τοξο, σαν το αγριο δοδι.

Αντρα, ω αντρα μου, ψηλε και λυγε-
ρε,

πουμε πηγαινεις; Μακρια μου!

Σηκω, πηγαινε με πισω

στο σπιτι των πατερων μας.

Εχει απ το καλυδι του πατερα μου α-
φηκα

μια γιδα θηλυκια να τη σκοτωσεις.

Αυτο δε σε τραδαι; — Ω μαθε το!

Πως ορηκε μελι ο πατερας μου;

Κι εσένα θα σου δωσει σιγουρα!

Πατερα των παιδιων μου, ελα τσπε,
να τα παιδια σου, φιλησε τα.

Γυρεψε στην παγίδα μιαν αγριογιδα,

Κοιταξε αν πιαστηκε μια αγριογιδα.

Ποιος αλλος θ αγρυπνουσε πανω σου,
αν θες εγω να φυγω;

Θαρθουνε τα τσακαλια

και οτι ειναι μεσα, θα το φανε.

Και μ ολα τουτα, δε θα σηκωθεις;

Τωρα, τι αλλο να πω;

Τιποτα δε μπορεί να σε ξυπνησει.

Μηπως τὸ τοξο σου μπορεί;

Σε ποιον το τοξο σου να δωσω;

Εγω ειμαι μια γυναικα —

πως να δαρσω με το τοξο σου;

Πες μου λοιπον, ποιος θα το παρει;

Ποιος ειναι αυτος, που να του πω;

«Όσα εχει ο πατερας, κληρονομησε τα!

Με την κληρονομια του γινε ευτυχισμε-
νος;

Πρεπει το τοξο στη φωτια να καψω.

Κανεαν δε μπορείς ν αφησεις κληρο-
νομω».

61

Πατερα του μικρου αγροριου μου, σαν
το περιστερι μαυρε,
το δρομο πια του κυνηγιου δεν παир-
νεις!

Νεος κακος αυτος δεν ηταν.

Κρεας ητανε το ντουλαπι μας γεμα-
το, αντρα μου!

Λοιπον σωπαινει ο πατερας;

Στου γυρισμου του το συνηθισμενο δρο-
μο είναι σκοταδι.

Μηπως τον δαγκωσε σκορπιος;

Μηπως τον αρπαξε λιονταρι;

62

Αυτος πουχε συνηθειο πραγματα ω-
ραια να μου δινει, ο γιος του Νογου-
ορμπ,
ειναι νεκρος.

Σηκω. Γιατι εκει χαμω κοιτεσαι;

Κανε οτι οι συντροφοι σου, πηγαινε
να παιξεις.

Γιε του αγαπημενου μου, γιατι εκει
χαμω κοιτεσαι;

Σηκω, τρεχα να παιξεις, να σε βλεπω.

Οι συντροφοι σου φευγουνε μακρια μου.

Ποιογε θα στείλω τωρα για νερο;

Εφυγες και ποιον μ αφησες;

Γιε του Γκακχουμπες, σηκω να σε
φορτωθω στην πλατη μου.

63

Κορη της χαμηλοφρυδης γυναικας,
συντροφισσα μου,
ελα και φιλησε με!

Ποτε θα σηκωθεις να μου μιλησεις;

Ειναι βουδη και σιωπηλη η συντρο-
φισσα μου.

Να τραγουδαω, τοτε, μαθε με,

για να μπορω να σε δοθηθω στο τρα-
γουδι!

Σηκω, και παμε καμπιες να γυρεψου-
με!

Σηκω, να θγαλουμε αγριοκρεμμυδα!

Κοιτεσαι εκει, σαν να μην το μπορεις
να σηκωθεις.

Σταματησε τον υπνο σου, και σηκω!

Σηκω και φιλησε με!

64

Μη ντρεπεσαι, εσυ που χεις μαυρο το
προσωπο. Μην κλαις!

Εγω ειμαι αντρας αλλιωτικος.

Μαγουλα λαμπτερα εχουν οι νεοι.

Εμενα με κοιτανε και μ επιθυμουνε;

Εσυ πουχεις μηρους χαριτωμενους,
φευγω.

Αυτον το χρονο φευγω.

Φευγω κι ολο χασομερω. Μη με φω-
ναξεις.

65

Εσυ μικρουλη ποντικε, με τον πολυ τον
ηχο,

μυρμηγκοφαγε σκοτωμενε απο τους
Κου - Βουσιανους,

συννεφο εσυ με το συρτο σου δρομο,

εσυ, που απο το χασμα σου πινω το
θαυμαστο νερο του φιλου μου,

μνηστηρας φανηκε, που φλυαρουνε οι
ανθρωποι;

Εφανηκε γαμπρος;

Σερνουν ολογυρα κυνηγι;

Συ, που φωτας και βρεχεις και μασας
τη σαρκα των ανθρωπων,

Συ, που ναι δικο σου το νερο, οπως το
θαλασσινο πουλι!

Ω συ που τερπεις, συ που τερπεις!

Εσυ που εισαι χορτασμενη, χορτασμε-
νη!

Συ που δινεις πουλια,

εσυ μητερα ολων μας,

εσυ με την μεγαλη την κοιλια!

66

Πατερα, ακομη ευλογησε μας!

Πατερα, ακομη ανταμειψε μας!

Να χει κρεμμυδια η γη!

Να χει μουρα του ου!

Να χει της γης καρυδια!

Τα συννεφα να βρεζουν κι αλλο!

67

Ας ειναι τυχη εδω,

να θρισκουμε τροφη,

κρεας να θρισκουμε!

68

Πατερα, εμεις θα φυγουμε μακρια σου,
γι αυτο ερχομαστε για τελευταια φορα
σε σενα.

Ας εισαι ευτυχισμενος!

69

Ανυδρος τοπος ειναι αυτος.

Γυναικες, ξερετε τον τοπο κατα που να παω;

Ανδρος τοπος ειναι αυτος.

Γυναικες, ξερετε την πηγη να παω;

Κουρασθηκα μ αυτα τα λογια :

«Δεν εχουμε τον τοπο ιδει».

Γι αυτο να μαθω θα ρωτησω.

70

Ακουστε, ω πατερες!

Να μαλακωστε την οργη σας!

Να εχετε καλες τις σκεψεις!

Πισω σας τους αφησατε στη γη.

Τι σας αρνηθηκαν απο πλεονεξια,

που ειναι οι ανθρωποι ολο αρρωστοι;

Επαφατε να δινετε και, λεγε,

οι ανθρωποι πεθαινουν, ενω εσεις τρω-
τε οσα μαζεψαν.

Γιατι τους βλαφτετε;

Να μαλακωστε την οργη σας!

Να εχετε καλες τις σκεψεις, ολοι σας!

71

Μακαρι σα ραβδι να τσακιστετε,

να χουμε δυναμη μοναχα εμεις!

Μακαρι να τρομαξουν οι καρδιες σας!

72

Ω λοφε κατω απο το δεντρο αρο, ειναι
δυσκολο το σκαψιμο σου!

Απ οσους ξεκινησανε, αυτοι γυρισαν.

Δυσκολο ειναι να κυλησεις ενα βραχο
αμετακινητο.

73

Αυτη, που ακομη γι αντρα ετοιμη δεν
ειναι, ειναι κιολας χηρα!

Δες τα παιδια των αδερφαδων που γε-
μισαν ζηλεια.

ΝΤΕΝΚΑ

74

Τοτε που ολα ταφτιασε ο Θεος,
εφτιασε τον ηλιο.

Κι ο ηλιος γεννιεται, πεθαινει και ξα-
νάρχεται.

Εφτιασε το φεγγαρι.

Και το φεγγαρι γεννιεται, πεθαινει
και ξαναρχεται.

Εφτιασε τ αστερια.

Και τ αστερια γεννιωνται, πεθαινουν
και ξαναρχονται.

Εφτιασε τον ανθρωπο.

Κι ο ανθρωπος γεννιεται, πεθαινει και
δεν ξαναρχεται.

75

Ο Ντεγγκ ο πατερας εκανε βροχη
στην ερημην να πεσει την πεδιαδα.

Υμνους υψωσαν οι σπουδαιοι της γης
προς το Θεο.

Θρεψε με, ω πατερα μου, καλα, θρε-
ψε μας τις ψυχες μας που πεθαινουν
απ τη διψα!

Θρεψε με, ω πατερα μου, καλα, θρεψε
τις ατονες ψυχες μας!

76

Ω μικρε λαε μου,

δεν εριξες στη μαχη ουτε δυο λογχες,
και κουρασμενος κιολας στους μηρους
στηριζεσαι.

Α, γινεται να χω ανθρωπινο κορμι;

Ανθρωπινο κορμι που το χορταρι το
πληγωνει του ελους;

Αλιμονο, τι πονος!

77

Ποιος θα τολμησει ακομη να γελαει;

Οι μυρμηγκες των κοπαδιων κι οι
μυρμηγκες των καλαμιων;

Ποιος απ αυτους εχει ακομη σπιτι;

Μαζεψτε το λαο για τη θυσια.

Ποιος θα τολμησει ακομη να γελαει;

Οι μυρμηγκες των κοπαδιων κι οι
μυρμηγκες των καλαμιων;

Παιε ο λαος στου Ντεγγκ για τη θυ-
σια.

Ο Κυριος των Ψαριων ακομη δεν πα-
ρουσιαστηκε.

Γιορταστε τη θυσια.

Ο Κυριος του Κεχριου ακομη δεν πα-
ρουσιαστηκε.

Καντε να γιορταστει η θυσια μας.